

AUTONOMI?

Birgitte er uddannet pædagog, men gik for flere år siden ned med en alvorlig depression, hvor hun måtte stoppe med at arbejde. Det var svært for hende at erkende, at hun var syg og havde brug for professionel hjælp, indtil hendes kollegaer forlangte, at hun blev sygemeldt. Hun kommer i et socialpsykiatrisk aktivitets- og samværstilbud, hvor hun i samtalerne med medarbejderne gentagne gange er vendt tilbage til, hvor smerteligt et nederlag hun oplevede, at det var for hende. Hun har i den forbindelse været meget tilbøjelig til at fremhæve, at hun har følt sig uretfærdigt behandlet, og at det har gjort hende meget usikker på, hvem hun er, og hvad hun dur til. Medarbejderne har været gode til at opmuntre hende og fremhæve, hver gang der var fremskridt, og Birgitte har turde tage nye initiativer. Medarbejderen Kirsten, som har kendte Birgitte længst, siger en dag: "Faktisk er vi flere, der synes, du har det så godt nu, at vi har talt om, at du ikke behøver ret meget støtte mere, og at du måske oven i købet er parat til at begynde at arbejde lidt igen indenfor dit gamle fag." Birgitte reagerer meget følelsesladet på Kirstens udsagn: "Jamen forstår I da slet ingenting? Det er jo kun, fordi jeg får så meget støtte, at jeg kan udvikle mig. Ved I slet ikke, hvor sårbar jeg er indeni?"

Refleksionsspørgsmål:

- Hvad tror I, at situationen betyder for Birgitte?
- Hvorfor tror I, at Birgitte reagerer, som hun gør her?
- Hvad tænker I om Kirstens håndtering af situationen? Hvordan kunne hun ellers have formuleret sig?

FAGLIGHED

LIGE VÆRD?

Pia er ny bruger i socialpsykiatrien. Hun er lige fyldt 19 år og er droppet ud af gymnasiet i forlængelse af, at hun i flere år har haft store psykiske problemer og været selvskadende. Hun kommer fra en familie, hvor man gerne vil holde facaden og er tilbøjelig til at lægge låg på problemer. Forældrene synes, at Pia i kraft af sin alder bør flytte hjemmefra og må tage konsekvenserne af, at hun ikke har passet sin skole og siger, at deres filosofi er, at man kan, hvad man vil. Kommunen vurderer, at Pia har så store personlige problemer, at hun har behov for at bo i et botilbud. De har kun mulighed for at finde en plads i et botilbud, hvor de andre beboere er en del ældre end Pia, så hun får hurtigt status blandt de andre som "den lille".

I løbet af den første tid gør Pias kontaktperson, Hanne, rigtig meget ud af at skabe trykthed for Pia og hjælpe hende med alle praktiske ting. På et personalemøde bemærker Per, som er kollega til Hanne, at han har observeret, at Pia er blevet mere uselvstændig og afhængig af Hanne på den korte tid, hun har boet på stedet i forhold til de evner, der blev beskrevet, at hun havde, inden hun flyttede ind. "Hvor går grænsen for dig, Hanne, mellem at skabe en god kontakt og overbeskyttelse? Husk nu, at du jo ikke skal være hendes mor."

Refleksionsspørgsmål:

- Hvad tror I, situationen betyder for Pia?
- Hvad tænker I om Pers observation og bemærkning?
- Har I selv oplevet at være i en lignende relation? Hvordan håndterede I det?
- Har I forslag til, hvordan Hanne kan give Pia den nødvendige støtte, samtidig med at hun bevarer sin faglighed?

PARANOIA

Laila har været støttekontaktperson i mange år og har stor erfaring med at komme i brugernes hjem. Hun har altid prioriteret at tage snakken med brugerne og lave sin dokumentation, når hun var tilbage på aktivitetsstedet. Hun har sammen med brugerne arbejdet med handleplaner men med en meget individuel tilgang. Kommunen indfører nye retningslinjer omkring dokumentation, som indebærer, at alle medarbejdere skal anvende en elektronisk registrering og tildeler alle medarbejdere en computer, som det forventes, man tager med ud til brugerne. Signalet er, at det skal være med til at sikre, at der sker dokumentation, men også at brugeren har mulighed for at følge med i, hvad der bliver skrevet om vedkommende.

Laila er gennem længere tid kommet hos Jens, som lider af paranoid skizofreni, og som flere gange har været truende overfor naboer, hvis de påtaler, at han stiller sække med skrald i opgangen, eller at han larmer om natten ved at spille høj musik, trampe rundt i lejligheden, flytte rundt på møblerne mm.

Da Laila næste gang er hos Jens, tager hun i forlængelse af deres samtale computeren frem med ordene: "Den siger kommunen, at jeg skal skrive ned i, hvad vi har snakket om." Jens bliver vred og siger: "Er det nu meningen, at alle skal kunne læse om mig? Er der også kamera i, så du filmer mig, og gps så man kan overvåge, hvor jeg er?" Laila forsøger at berolige Jens ved at sige, at der jo dybest set ikke er så stor forskel på det, hun skal skrive nu, og det hun normalt har skulle skrive, når hun kom tilbage fra sine besøg. Jens bliver tydeligt anspændt og spørger: "Vil det sige, at alle hele tiden har kunne følge med i, hvad jeg har talt med dig om? Hvis I skal have computer med, så vil jeg ikke have, at I kommer her fra kommunen og blander jer i mit liv."

Refleksionsspørgsmål:

- Hvad tror I, situationen betyder for Jens?
- Hvordan tror I, at I ville reagere i situationen, hvis I var Laila?
- Hvordan kunne Laila have forberedt Jens på den nye måde at dokumentere på?
- Har I selv erfaringer med dilemmaer omkring dokumentation?
- Kan man lave undtagelser fra reglerne om dokumentation? Og hvordan?